

Milyen a jó apa?

1.

Családi istentisztelet van. Az igehirdetés ilyenkor családi témákról szólnak. (Máj 1 – anyák napja, Máj 29. gyermeknap). A legismertebb példázat. Azt gondolnánk, gyereknapra jó lesz, hiszen a legkisebb gyermekről szól. De nem a fiúról szóló dráma ez, hanem az Atyáról. Mert nem az a lényeg, amit a fiú eltékozol, hanem az, amit az Atya. Gondolatszerével nyugodtan átnevezhetnénk ezt a példázatot a Tékozló Atya történetévé.

2.

Példázat, mint műfaj. Valami nagyon aktuális, vagy jó érthető kép, analógia van a háttérben, amit minden korabeli hallgató jól ért. Itt is van egy konkrét kontextus, egy határozott háttér. Külső migráció. Több zsidó élt országon kívül. Elfeledték nyelvüket, vallásukat, nemzetüket, behódoltak a hellenista kultúrának, legtöbbször a jólét kedvéért.

Akik elhagyták az országot, azok tk. lemondtak saját múltjukról, számukra megszűnt a zsidóság, csak magukra, saját jólétükre gondoltak.

3.

Itt van ez a fiú, a tékozló, aki csak saját magára gondol, elmegy és elszórakozza mindenét, elissza, elmulatja, eldorbézolja mindenét, amit az őseitől kapott.

Itt van ez a fiú, aki számára az Atya már egy halott ember. Add ki a vagyon rám eső részét.

Botrányos ez a viselkedés itt a leírásban. Olyan mintha azt monda a saját apjának: pusztulnál már el, halnál már meg, tünnél már el, csakhogy megkaphassam a vagyonomat. Botrányos. Akinek többet ér a pénz, mint a saját gyökerei, vallása, nemzete. Ez a kontextus tehát, amiben a történet jelentést hordoz.

4.

De mit tudunk meg az Atyáról? Innentől fogva már valami másról van szó, egészen pontosan Istenről, a mennyei Atyáról.

Egy korabeli kelti apa ilyenkor felkérte volna a fiát. Adott volna botot a hátára, hogy ilyet mer kérni. De nem erről olvasunk. Megtette. Felvállalta ezt a megaláztatást. Kiadta a vagyont. Elengedte a fiút!

Hogy tudta-e, hogy a fiú vissza fog jönni??? Nem tudjuk. De azt tudta, hogy mi lesz ennek az útnak a vége. Annak az útnak, ahol egyedül marad a fiú, ahol nem lesznek körülötte emberek, akik valóságosan szeretik őt, úgy ahogy van (s nem csupán érdekből). Ennek az útnak a vége a végső megsemmisülés, maga a halál. Az Atya tudta, hogy a fiú tette nem rá veszélyes, hanem önmagára. Nem az Atya hal meg, hanem a fiú.

5.

Bekövetkezett. Megtörtént, amit az apa is tudott előre. Előbb olyan vonzó lett minden. Könnyen szerzett barátok, parázna nők, az élet csupa-csupa öröm és élvezet. De aztán a leejtő gyorsul, s nincs megállás egészen a legmegalázóbb helyig, a disznók vályújáig.

A zsidók számára a disznó legtisztátalanabb állat, a legmocskosabb hely a világon a disznókarám, a legutálatosabb a dolog a disznók elesége. Ezt fejezi ki Jézus ezzel a lecsúszott étellel, ezt mutatja be társadalmi szinten is, hogyan gondolkodtak akkor a zsidók a külhonba szakadt honfitársakról. Akik elhagyták a tórárt, elhagyták az ősi közösséget, elhagyták őseik örökségét, elfelejtették a szent nyelvet, s megmaradt nekik végül a disznók eledele.

6.

Aztán csönd. Belátás, felülértékelés, egészen konkrétan bűnbánat következik. Vétkeztem. De nehéz ezt a szót kimondani. Nem a másik, hanem én. Én vétkeztem. Nem kell bűnbak, mert én vállalom fel tetteim súlyát. Vétkeztem Atyám! Nehezen jön ez a szó az ajkunkra. Nagyon nagy krízisnek kell lennie ahhoz, hogy beismerjük: VÉTKEZTEM! Magyarázkodás nélkül. Csak ennyi: vétkeztem.

De fordulópont nélkül nincs öröm. Megtérés nélkül nincs békesség. Kell a csönd, és kell a belátás. Kell a megtérés.

7.

És most jön az Atya! Sőt nem jön, hanem rohan. A fia elébe. Aki meghalt, de feltámadt!

Egyszer egy keresztyén ember a szovjet hadifogolytáborban elmesélte ezt a példázatot egy muzulmán embernek, aki Tadzsigisztán területéről származott, azaz egy keleti kultúrkörből. Amikor a történet arra a pontra ért, hogy elébe futott, megölelte és megcsókolta, akkor egyszerűen felkiáltott, hogy „Ez lehetetlen”. Ez nem történhet meg. Nincs olyan apa, aki ezt így meg tudná tenni. Aki elveszítené tekintélyét, súlyát, presztízsét, aki ennyire megalázná magát, csakhogy kifejezze örömét megtérő gyermeke felett.

Ez nem lehet!!! Így hallgatták Jézust akkor a korabeli hallgatók is. Ez nem lehet! Ilyen nem történhet!

Sem családban! Sem társadalmilag. Aki meghalt, az meghalt. Akit leírtak, annak nem volt több lehetősége. Csak egy dobásod van, halljuk ma is sokszor. Ha elrontod, vége. S ez a fiú nagyon elrontotta. Neki vége volt. Csakúgy mint azoknak, akik elhagyták a vallást, az ősi hitet, a közösséget a jólétért. Nekik végük volt. Ők már nem számítottak Zsidónak, ők már elvesztek. Visszafogadásról szó sem lehetett. Ez nem történhet meg.

8.

Pedig történhet. Mert ez a történet nem a mi farkastörvényekkel körbevett kemény világunkról szól, hanem Istenről, a mi Atyánkról. Róla, aki elveszti önmagát ha kell, csakhogy minket megnyerjen magának. Aki képes lemondani tekintélyről, hatalomról, erőről, mennyei dicsőségről, csakhogy minket, téged és engem visszafogadhasson, hogy legyen utunk vissza Őhöz.

9.

Az Atyaság, ez a mai családi istentisztelet témája. Kölcsönkapott fogalom az Istentől (Pál írja Ef 3,14, minden atyaság róla neveztetik) . Nem mi projektáljuk ki az atyáskodási igényeinket egy nem létező transzcendens erőre, hanem egy létező személy a saját Fia felé való szeretetét adja nekünk kölcsön embereknek, hogy mi is itt a földön megteremtjük a lehetőségét az Isten országának.

Atyaság, apaság. Elsősorban minket szólít ez meg, Férfítvestvéreim. Akik apák vagyunk, ill. leszünk. Mi az Atyaság, apaság legfontosabb ismérve? Az elfogadó szeretet. Érdekes, hogy a Biblia mindig így ír a férfiről, az apáról. Aki képes a legnehezebb dolgokat is elhordozni, képes mindent elfogadni, képes a hibákat, hűtlenséget, vétkeket megbocsátani. Ez a férfi, ez az apa a Biblia szerint, aki nem tekintélyét védi foggal-körömmel, hanem lemond mindenről, csakhogy megnyerje szeretteit.

10.

Mi helyzet otthon? Betölti-e a mindent megbocsátani képes szeretet az otthon légkörét? Vagy inkább az ellenkezője az igaz? Ott vannak a sérelmek, a dédelgetett rossz érzések? Megszakadt családi kapcsolatok? Egymást elfogadni nem tudó apák és anyák, szülők és gyermekek gyötrő kapcsolatai?

Hány gyermek élete sérül meg szinte végérvényesen, mert abban él, hogy nem fogadják el? Hány ember hal bele a kínba, hogy nem tudják elfogadni saját családjában?

Nagyon sok. Mert a farkastörvények uralkodnak. Nincs bocsánat. Vagy megbocsátok, de nem felejtetek. Bizony, nincs elengedés, nincs teljes elfogadás, s ez mérgez és pusztít mindent. (Egyik csoportomban szinte mindenki a második fiúval tudott azonosulni, mert atyaképük igencsak sérült volt)

Isten terve: a feltétel nélküli elfogadás.

A megbocsátás, a valóságos szeretet megélése.

Apák, Férfiak!

Modellek alapján éljük meg az apaságot és a férfiasságot is. Ez a mai történet modellt ad nekünk. Milyen az az Atya, vagy édesapa, akinek az élete hűen beszél Isten szeretetéről.

Apák, ezt rátok bízva elsősorban, hogy szeressetek feltétel és érdek nélkül. Feleségeiteket, gyermekeiteket. Ezzel tudjátok nekik is kiábrázolni a mennyei atya képét, amelyet ti megláthattok előre Krisztusban, aki lemondott mindenről, csakhogy nekünk utunk legyen vissza az Atyához. Aki engem lát, látja az Atyát.

Férfiak és Apák! Lássátok meg Krisztust, lássátok meg benne az Atya szeretetét felétek is, amely szeretet feltétel nélküli, úgy fogad el Titeket ahogy most itt vagytok. Forduljatok hozzá, és kérjétek őt hogy fogadjon magához Titeket. Ebben van a családi béke, ebben van a családi erő záloga, ebben van az annyira áhított boldogság csírája is, ha a férfit, az apát, a családfenntartót egyedül csakis Isten kegyelme és feltétel nélküli szeretete vezeti.